

и веселъ. Въ бутониерката на палтото му бѣше забучена голѣма бѣла роза.

Попъ Дочо поздрави енорияшитѣ си, които никога не виждаше въ черква, но затуй пѣкъ всѣкога ги намираще въ кръчмата, закачи обявлението си на стѣната и размѣни нѣколко думи съ Монката за врѣмето и за посѣвитѣ. На черното му скуесто лице стоеше хитро и самодоволно изражение, на устнитѣ му играеше едва уловима усмивка. Изподъ око и крадишката той наблюдаваше Радулова, който отъ своя страна му отправяше насмѣшливи погледи. Всѣки единъ отъ тѣхъ знаеше, кой какво се готвѣше да каже, но никой не искаше да почне прѣвъ.

— Е, даскале, — не се стѣрпѣ най-послѣ попѣтъ — какво ще кажешъ сега? Хареса ли вършачката?

— Какво ще ѝ харесвамъ — нехайно отвърна Радуловъ. — Вършачка като вършачка.

— Е, да. Но видѣ ли какъ влѣзе въ село?

— Видѣхъ, видѣхъ. Голѣмо тържество бѣше. Като я оградили, като запѣли ония ми ти хора. Тръгнали подиръ нея, като слѣдъ дървения конь, когато сж го вкарвали въ Троя. Радватъ се бѣднитѣ, не знаятъ, че вжтрѣ въ тоя конь сж скрити деветтѣ ахейци, които ще ги погубятъ.

— Какво искашъ да кажешъ? — каза попѣтъ. — Какви ахейци?

— Искамъ да кажа това, което толкозъ пѣти съмъ казвалъ. Машината ще докара голѣми промѣни въ земедѣлието. Ще го засили, ще го индустриализира, тъй да се каже. А това значи край на дребното стопанство. Вършачкитѣ и всички други видове машини ще засилятъ само чифликчиитѣ, а малкитѣ земедѣлци ще се разорятъ, както фабрикитѣ разориха еснафа и занаятчиитѣ. Да. Нататъкъ отива работата. Напразно се радватъ хорицата. Може би ще има нѣкои подобрения, но това ще бжде врѣменно.